

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi T.C. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 listopada 2003 r., sygn. akt [...]
w sprawie z powództwa T.C.
przeciwko G.J.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 października 2009 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 4 czerwca 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie;

**oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania
zażaleniowego od pozwanej.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę T.C. o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem tego Sądu z dnia 5 listopada 2003 r., w którym skarżąca była powódka, a pozwaną była G.J. Sąd Apelacyjny uznał, że skarga została wniesiona po upływie trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c., albowiem wniesiona została w dniu 3 marca 2008 r., a o podstawach wznowienia skarżąca dowiedziała się najpóźniej w 2006 r. w toku prowadzonych wówczas spraw karnych. Podstawami tymi są oparcie wyroku na dokumencie podrobionym (art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c.) i wykrycie takich okoliczności faktycznych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy (art. 403 § 2 k.p.c.). Obie podstawy dotyczą zawartej przez strony umowy najmu lokalu i aneksu do tej umowy i zarzucanego przez powódkę faktu, że podpisy na tych dokumentach nie pochodziły od stron umowy.

W zażaleniu na wymienione postanowienie powódka zarzuciła naruszenie art. 403 § 1 pkt 1 i § 2, art. 410 § 1 oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c. i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wprawdzie uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie jest przejrzyste i w sposób wyraźny nie odnosi się odrębnie do każdej z podstaw wznowienia, na których oparta została skarga, ale nie świadczy to o merytorycznej wadliwości tego postanowienia.

Nie budzi zastrzeżeń prawidłowość stwierdzenia przez Sąd Apelacyjny, kiedy powódka dowiedziała się o podstawach wznowienia. Jak niewadliwie ustalił ten Sąd, sama powódka przyznała, że o tym, iż umowę najmu i aneks do niej podpisał jej mąż, dowiedziała się w dniu 18 listopada 2005 r. na rozprawie w sprawie karnej. O tym zaś, że o podpisaniu wymienionych dokumentów przez męża pozwanej, powódka dowiedziała się w toku spraw karnych prowadzonych w

latach 2005-2006, wynika także z przyznania przez powódkę tej okoliczności w toku postępowania o wznowienie.

Trafnie Sąd Apelacyjny odrzucił możliwość przyjęcia, że o podstawach wznowienia powódka dowiedziała się w dniu 25 stycznia 2008 r. z postanowienia prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawach dotyczących niedopełnienia obowiązków przez sędziów. Postępowanie o wznowienie na podstawach, na których oparta została skarga wniesiona przez powódkę, nie zostało bowiem uzależnione od wydania prawomocnego wyroku skazującego (zob. art. 404 k.p.c.) ani od wydania innego orzeczenia w trybie postępowania karnego lub jakiegokolwiek innego postępowania. Nie można zatem podzielić argumentu skarżącej, że w pełni racjonalne, z punktu widzenia obywatela nie zorientowanego w zawiłościach postępowania cywilnego, jest jego zachowanie polegające na wniesieniu skargi o wznowienie postępowania po wyczerpaniu drogi prowadzącej do uzyskania wyroku skazującego jako podstawy wznowienia. Należy przy tym zauważyć, że odmowa wszczęcia śledztwa przez prokuratora nie zamyka drogi do wydania wyroku, gdyż na postanowienie prokuratora przysługuje zażalenie (art. 306 k.p.k.), którego uwzględnienie otwiera tę drogę. Zaakceptowanie poglądu wyrażonego przez skarżącą prowadziło do nie stosowania przepisu art. 407 § 1 k.p.c., zgodnie z jego treścią i utrwalonym jego rozumieniem w każdym wypadku, gdy strona działa bez adwokata lub radcy prawnego, do czego brak podstawy.

Wobec powyższego, zażalenie, jako niezasadne, podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Wprawdzie sformułowanie, zawarte w zażaleniu wniosku o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, może sugerować, że jest to wniosek o przyznanie kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, ponoszonych przez Skarb Państwa (§ 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), ale zawarte w tym wniosku żądanie „zasądzenia” kosztów „od pozwanej” wyłącza

możliwość innego jego rozumienia, niż wyraźnie wysłowione przez profesjonalnego pełnomocnika powódki.

Wobec wyniku postępowania zażaleniowego brak jest podstawy do zasądzenia kosztów tego postępowania od pozwanej (art. 98 § 1 k.p.c.).